

liberal som muligt, den haabede i Kvinderne at finde en Modvægt mod de nye Vælgere blandt Mændene, den vilde vinde Sympathi hos Kvinderne, som den liberale Regering havde stødt fra sig.

Desuden skulde den jo undersøge Spørgsmaalet om Kvindens Stemmeret, og til en vis Grad virkede den Kendsgerning, at Finlands Kvinder nu havde baade Valgret og Valgbarhed. Men fremfor alt havde de svenske Kvinders hurtige og værdige Fremmarsch gjort Indtryk paa den offentlige Mening. Den konservative Regerings Stemmeretsforslag kendes endnu ikke, men at den alvorligt overvejer Muligheden af at tage Kvinderne med, kan betragtes som sikkert, om end Udsigterne synes mørkere nu end for nogle Uger siden.

Nu i Efteraaret samledes Repræsentanter fra hele Landet for at forelægge Konge og Rigsdag Kvindernes Forlangende om at optages paa Regerings-Stemmeretsforslaget. Begejstringen var saa stor, at 49 Kvinder har ofret deres knappe Tid og knappe Midler for at deltage i Deputationen. Lørdagen d. 6. Oktober havde Deputationen Foretræde for Statsministeren; deres Ordfører var Frk. *Anna Whitlock*. Statsminister *Lindmans* Svar var meget venligt, men indeholdt intet afgørende; dog troede vi at mærke, at Regeringens Betæneligheder snarere var blevet større end mindre. Tirsdagen d. 9. Oktober mødte Repræsentanterne til Audiens hos Kongen, hvor Frk. *Gertrud Adelborg* førte Ordet. Kongens Svar udtrykte den varmeste Sympathi for Kvindernes berettigede Krav, men tillige en Frygt for, at Stemmeretsforslagets Antagelse vilde vanskeliggøres, dersom Kvindernes Stemmeret medtoges.

Nogen bestemt Besked har vi saaledes ikke modtaget; men Kvindernes Forhaabninger er svagere efter end før Deputationen. En stor Virkning har dog Kvindernes offentlige Fremtræden haft. Dagspressen, som tidligere paa en iøjnefaldende Maade, har undgaaet at omtale Sagen, er pludseligt begyndt at debattere den i ledende Artikler og indsendte Indlæg. Frøkerne Whitlocks og Adelborgs Taler har, oftest uforkortet, staaet i alle større Hovedstadsblade. Endnu ivrigere er den mundtlige Diskussion, og det viser sig dagligt, at Kvindernes Stemmeret vinder Terræn, ofte paa helt uventede Steder. Men paa den anden Side er ogsaa Modstanden blevet stærkere.

Ties ihjel kan Sagen ikke mere, den kan støde paa større eller mindre Modstand, men den vil blive taget op Rigsdag efter Rigsdag, til den faar Stemmeffertal. Sammenslutningen af alle Samfundsklassers Kvinder, deres neutrale Holdning over for alle politiske Partier, det indlysende i den saglige Kritik af Modstandernes Grunde, og ikke mindst det udmærkede sociale Arbejde, som udføres af de svenske Kvinder, er en Borgen for, at vor Sag føres imod Sejren.

Anna Whitlock.

Drachmann og Kvinden.

„En Guldtring om din Finger
Lægger i Kvæld jeg ned,
For alt det uendelig skønne,
Du sagde om Kærlighed.“

Saaledes lyder Jonas Lies Festtelegram til Drachmann. Det er underligt, hvor ofte Forfattere og Digtere forveksler Begreberne: Kærlighed og Elskov. Det er paa Tide, at der fra kvindelig Side gøres Indvending mod denne Forveksling. Drachmann tror sikkert selv, at han har hyldet Kærligheden i sin Sang, men hans Liv og hans Udtalelser vidner om, at han end ikke ved, hvad Kærlighed er.

Den, der uden Blu kan tale om „min Hustru, den syvende i Rækken“, kender end ikke Kærligheds Natur, men har kun benyttet Hustrunavnet som et Dække for den skiftende Elskov, der er blevet Elskerinder til Del.

Drachmann stiller Kvinden lavt. Allerede af et Ungdomsdigt: „Mary“ i „Dæmpede Melodier“ fremgaar det som hans Mening, at Kvindens hele Opgave er at yde Manden en kortvarig Tilfredsstillelse, hvorefter han med oprejst Pande kan forlade hende, da hun bør føle sig rigeligt holdt skadesløs for Livet ved den store Lykke og Hæder, som hans elskovsfulde Tilnærmelse i korte Øjeblikke har forskaffet hende. Den forladte Mary udbryder overfor sin Faders Bebrejdelser:

„Jeg gav mig hen til ham, jeg gav ham alt,
Men tusindfold har han mig det betalt“.

Det er for Manden et saare bekvemt Ideal, at en Kvinde skal kysse den Fod, der støder hende bort, skal synes at hun er „tusindfold betalt“ for sit Livs Ødelæggelse.

Og det er som Kærlighedens Digter, Jonas Lie besynger Drachmann, og det er „Engiftets“ Talsmand, Bjørnson, der begejstret hilser ham i Sang. — Mærkeligst af alt er det dog, at Kvinder ikke har undset sig ved at bringe en Mand som Drachmann deres Hyldest, ledsaget af Gaver og Blomster. Naar fremragende Kvinder tager sig paa at forberlige en Mand, der stiller Kvinden i samme Linie som Vin, saa staaar det i Sandhed kun daarligt til med Kvindesagen. Hvad nytter Arbejdsrettigheder og Valgret, naar Kvinden endnu ikke har lært at agte og hævde sig selv ved værdig Selvfølelse.

For nogle Aar tilbage aflivede en stakkels Moder sig selv og sine 4 Børn i Lille Kongensgade i København. Hendes Mand havde forladt hende med en Elskerinde, og hun vidste